

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

G14.441

Hely

Idő

"1924"

Személy

Szerző: .....

Cím: *Meghalt egy kórház*

Forrás: .....

Magyarország

Bp

(Hely)

1924. 6.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Központ XV. 22.

Meghalt egy kórház

Kilenc évet élt és kilenc év alatt sok, sok ezer embert küldött vissza az életbe a halál küszöbéről. Megteremtette a háború és messze a béke, — az a béke, amelyben ma vergődünk; a háborút túlélte, a mostani békebeli budapesti rendszerbe belepusztul.

Nincs az a szociálpolitikai kárbecslés, amely fel tudná mérni azt a kárt, amelyet a Zita-kórház megszűnése jelent; nyolcszáz ágy fog hiányozni — nyolcszáz kórházi ágygal lesz kevesebb, amikor nem nyolcszázal, de legalább nyolcezerrel többre volna szüksége e meghajszolt városnak. Ahol az ucca porából a baktériumok végtelen hadoszlopai törnek föl; ahol a tüdővész fekete statisztikája oly borzalmas arányokat tár fel; ahol egyre kevesebb embernek telik orvosra, patikára; ahol a nyomorúságban kész cimborát, szövetségest talál minden testi nyavalya. Nyolcszáz kórházi ágygal kevesebb — mikor a meglevő beteganyagát sem tudja elhelyezni ez a szomorú nagyváros és szakadatlanul tart kórházkaputól kórházkapuig azoknak a betegeknek szívettépő körmenete, akiket helyszüke miatt sehol sem vehetnek föl. »Kiürítik« a Zita-kórházat, mint a háborúban egy elveszett pozíciót — kiürítik a kórházat, július elsejétől már nem vesznek fel új beteget, szeptember elsejével már jönnek a csákányos emberek.

Eltűnik a föld színéről egy kórház — s a legborzasztóbb az, hogy erről nem is beszélnek, aminthogy általában »nem beszélnek« azokról a dolgokról, amelyek az élet legfontosabb és legkínzóbb dolgai; a Zita-kórház elmerül, a Bakácsi szülészeti klinika magánkórházzá alakul, szanatórium címmel és jelleggel... és amellé zavartalanul készülődünk a községi választásokra és nemsokára el fog hangzani a csatadal, hogy »Jaj de magas, jaj de magas ez a vendégfogadó«, »Düljön össze, düljön össze ez a vendégfogadó« és közben összedől egy kórház, amely nem volt magas és amely nem rejtett voksolókat, csak szegény, szerencsétlen betegeket. Ha valaki megrajzolja azt a drámai képet, ahogy csákányütésekre lehullnak a Zita-barak-kórház falai, nyugodtan odairhatja a kép alá a címet: *A mai Budapest*. Mert a mai Budapest rendszerébe beletartozik az, hogy nyolcszáz ágygal kevesebbnek vetnek meg ezentúl a budapesti szenvedésnek és kínoknak. Épületes dolgokat olvasunk ápolási díjak elmaradásáról, meg a késedelmes állami kiutalásokról, az egész harcról, amely az állam és főváros közt a beteg Budapest lehanyatló feje fölött folyik, — de mindez nem tartozik a kérdés lényegéhez. Részletkérdések ezek, Budapest mostani rezsimjének nagy kérdései mellett; s ez a kórházmegszüntetés csak szövődménye az alapbetegségnek, amely mindenütt kiütözik, a fővárosi életnek egész területén, a társadalmi békétlenségben ép úgy, mint a közszolgáltatások árának óriási nö-

vésében. Talán nincs a világnak drágább városa, mint Budapest és sehol nem kap a város kevesebbet az adóiért, mint Budapesten. Villany, gáz, közlekedés — mind száll föl a békeparitás fölé és mégis azt halljuk, hogy: *nincs pénz* és amikor kórházak szűnnek meg, megint csak azt mondják, hogy: *nincs pénz!* Egyfelől a növekvő adók és közüzemi díjak — másfelől a megszűnő kórházak: ebben az ellentétben lárul föl a városi házai kurzusrendszer!